

ANUL II.

Nr. 2

SIBIU,

11 Ianuarie

1931.

Supliment la foaia „Lumina Satelor“ | Un număr din foaie costă: Lei 2·50 | Abonam.: 1 an (fără „L. S.“) 100 Lei.

Părerea unui învățat despre rugăciune.

Haydn a fost un mare învățat în ale muzicei. El a întocmit minunate și complexe cântări pentru coruri, cântând »Creațiunea«, adică Facerea lumii, aşa fel, încât ascultându-o, îți pare că auzi uriașă și involburata luptă a puterilor, a tăriei, cum se desprind, cum izvoresc din haos, din neînțeță, și se întrepră și prind viață și se înalță, — prin toate mărimind pe Dumnezeu Ziditorul și Cel ce le-a poruncit lor a se desface și a gonă spre viață...

A scris apoi tot așa »Opere« (lucrări măestre) despre anotimpurile anului: Primăvara ginășă, cu bobocii pocrind și înflorind, vara arzătoare și toamna spumegătoare, — cari în cântecul despre ele, te fac să le simți, să-ți pară că le trăești...

Era un om cu mare dar. Mai presus de milioane de alți oameni.

Intr-o seară acest învățat, despre care ai fi crezut că nu știe altceva decât »notele«, adică slovele muzicei lui și involburarea tonurilor în creerul lui cel val-vârtej de sunete și răsunete de muzică, — petrecă în mijlocul mai multor prieteni și cunoșcuți, și vorbeau de căte toate în viață.

Cineva a pus, printre altele, întrebarea, că oare care ar fi mijlocul cel mai bun, pentru recăștigarea puterilor creative (roditoare) slabite, istovite, prin multă lor întrebuințare și încordare?

Fiecare aștepta ca vecinul său să răspundă: odi înă mai îndelungată, în loc sănătos, cu soare mult ziua, cu lună noaptea... Altul că: petrecerea în aer curat ca cristalul, fără a mai munci câțiva timp. Altul că hrana bună e hotărîtoare și somnul timpuriu... și altele.

Se vedea cum mulți așteaptă să vadă ce va spune Haydn, asupra acestei întrebări? Si Haydn le zise:

»La mine acasă am un ungher întocmit pentru a mă ruga. În ciasurile când mă simt istovit, cu puterile par că sleite, — mă duc acolo și — mă rog! Si până acum acest mijloc de refacere, nu mi-a fost nici odată fără rod...«

După rusește, de
Pr. T. Luputenco.

Foaie săptămânală de folos tuturor creștinilor

— întocmită de preotul IOSIF TRIFA —

Iacă lucrul cum s'a întors...

Trece timpul, trec și eu,
Ce-am făcut îmi pare rău,
Le-am făcut toate greșite,
N'am cu ce sta înainte
La Cerescul meu Fărinte.
Trece timpul mohorât
Eu m'apropii de mormânt,
Acum mă gândesc mereu
Ce-o fi de sufletul meu?
Ce-am făcut eu pân'acum,
Pentru el nimic nu-i bun!
Zice-oi: Doamne din cer Tata,
Pune-ți milă și mă iartă,
Tu Cerescule Păstor
Sufletelor ajutor,
Mângăere la 'ntristați,
Lumină la 'ntunecați,
Care aduci la pocăință
Pe cei stricați în credință
Primește-mă și pe mine
Ca să mă întorc la Tine.
Că și eu greșit eram
Prin ospețe petreceană,
Orații la miri spuneam
Eram vestitor a da
Nănașilor găina
Tiganilor cetera

Cu bănuți a-le umplea,
Si altele asemenea...

Astăzi iaca mis'arată
Din cer dela Sfântul Tată
Că zilele au sosit
Si vremea s'a împlinit
La suflet să mă gândesc
Domnului să mă zmeresc.
Iată lucrul cum s'a întors,
Astăzi predic pe Hristos,
Pe Mântuitorul nostr,
Care ne-a răscumpărat
Cu Cerul ne-a împăcat.

Pân'acum știam așa:
Să fac ce face lumea,
Astăzi mi s'a arătat
Din cer lucru minunat
Ca atunci Saulului
Pe drumul Damascului,
Sufletul să-mi spăl grăbit
De cei rău pe el lipit,
In apa Iordanului
Spre lauda Domnului.
Fie Doamne voia ta,
Ajută-mi a mi-l spăla
Să-l fac alb ca zăpada...

Şiba Tănase, Poiana Blenchi (j. Someş).

Veste bună dela București.

O numărătoare. — Sărbătorirea unui an de lucru.

In sărbătorile Crăciunului au avut loc mai multe adunări de înălțare sufletească.

S'a cântat, s'a predicat în legătură cu Nașterea Domnului Iisus, s'a făcut comunicări (împărtășiri). Una din comunicări a avut ca temă venirea lui Krisnamurti la București, fapt care a fost pus în lumina Scripturilor, de fr. Opreșan, ca încă o rătăcire dela Adevăr, mai ales această rătăcire plăcând cărturarilor.

In ziua a doua de Crăciun »Oastea« a mers la Biserică din București-Nou, unde fr. Opreșan a grăbit despre cel mai înalt înțeles al praznicului Crăciunului: iubirea de săraci. Iisus coborând din Cerul bogăției și luminei, în peștera săracă și întunecoasă, ne trimite El însuși, prin faptul acesta, să coborâm iubirea noastră în sălașul cel mai umed și întunecos al săracilor! — In fie care sărac sufere Hristos!

Părintele Bărbulescu, slujitor Tânăr dar plin de râvnă duhovnicească, a mulțumit

»Oastei Domnului« pentru cuvântul de zidire sufletească și a rugat pe fr. Opreșan să spună credincioșilor ceva despre menirea și roadele acestei Asociații creștine ortodoxe, ceea-ce fratele nostru a făcut, invitând la sfârșit pe cei dorini a cunoaște de aproape lucrarea, să iee parte la adunările noastre.

— Străngerile de ajutoare ale ostașilor au făcut mare bucurie de Crăciun unei văduve cu mulți copii, care a dat Slavă Domnului.

— In ziua de 28 Decembrie s'a făcut numărătoarea »ostașilor« pentru mai puternică legătură între ei. Fratele Opreșan a arătat că însuși Domnul a venit pe pământ în vremea unei numărători și că chiar paserile »călătoare« și albinele înainte de a roi se înnumără.

S'a semnat un »act de numărătoare«, consfințându-se prin semnatură, legământul făcut înaintea lui Dumnezeu: De a lupta, necontentit, cu pu-

terile ce isvorăsc din jertfa de pe cruce și cu ajutorul Bisericii lui Hristos, contra păcatului sub ori ce formă; de a fi, noi, »ostașii Domnului«, cei dintăi pilduitori ai unei vieți după voia lui Dumnezeu; de a căstiga sufletele pentru viața nouă pe care am îmbrățișat-o din clipa când am cunoscut Adevărul. Aceste legămantă l'au semnat 34 de frați, mulți lipsind din pricina ocupației lor care i-a reținut, iar unii scuzându-și lipsa.

S'a adus la cunoștința adunării scrisoarea Părintelui Trifa cu veste bună că e în plină refacere spre bine și că școala prin care a trecut și trece, e spre slava lui Dumnezeu și a întăririi lucrării Sale în lume.

S'a mai adus la cunoștința fraților că sărbătorirea unui an de lucrare a »Oastei Domnului« la București va avea loc la 21 Ianuarie, ora 7 seara, în Biserica Manu Cavafu a Părintelui Protoereu C. Moisiu.

Secretariatul Oastei.

Pe drumuri de propoveduire.

— La Lăpușnicel. —

Zeloșii întru Domnul ostași Meilă Șandru și Ianăș Șandru din Mehedința (Bănat) vor merge pe ziua de 25 Ianuarie în comună vecină Lăpușnicel (j. Severin) pentru a înființa și acolo Oastea Domnului, căci au aflat că se găsesc în numita comună buni creștini dornici de îndreptare întru Domnul, cari ar intra în Oaste și ar lucra mai departe pentru răspândirea ei, — ca lucru plăcut lui Dumnezeu.

Bunii ostași din celelalte comune vecine Lăpușnicelului, sunt poftiți a merge și ei pe acea zi acolo, să ajute la lucrul Domnului și la reușita căt mai bună a »programului«, adecă a vorbirilor, cântărilor, tâlcuirilor și rugăciunilor, prin cari să atragă spre Oaste sufletele bune ce le vor asculta.

Pentru cei din vecini cu com. Bârzava.

Credincioasa ostașă a Domnului Iuliana Muntean din Bârzava (j. Arad) ne scrie, că și în acea comună și-au făcut sectarii un mic cuib, — dar multimea cea mare e a sufletelor bune și credincioase. Ar fi de dorit, spune zeloasa ostașă, să vie unii propagandisti vrednici și la noi pentru a sămăna sămânța bună a îndreptării și lăpădării de păcate prin Oastea Domnului, căci, pecât cunosc eu plăcerile oamenilor, ar fi bine primită aci mișcarea. În preoții noștri ar afla buni sprijinitori. La mine ar avea adăpost.

Să-i aducă Dumnezeu.

Iuliana Muntean, ostașă.

În Oaste au mai intrat.

Din com. Solcea (j. Botoșani): Savel Cojocariu cu soția Anica și fiul Ioan și Aglaia Petru Palamaic, Mana I. Druc, Elena I. Dascălu.

Din Beceni (j. Buzău): Costică Agapie, Stan Gh. Cârceni.

Sfîntirea Steagului din Salonta (Bihor).

Având noi ostașii din Salonta în Octobre tr. serbarea de sfîntire a Steagului ne-am adunat cu inimă curată la sf. biserică să dăm mulțumită Tatălui că ni-a ajutat până aci. Bucuria este a noastră, dar vrednicia a celui ce a înfiripat Oastea Domnului în țară, și a făcut legături cu poporul prin »Lumina Satelor«.

Iar dintre ostașii de aici, laudă fraților ostași Gavril Pârcălab din Picleu, cantor mi-

sionar, și Petru Sas din com. Șumușcel (j. Arad), cari sunt adeverați luptători în fronturile oastei și apărători ai sfintei biserici.

La fel de laudă vrednici sunt însăși ostașii de aici, cari au ascultat chemarea conducătorilor și au ajutat de să putut cumpăra steagul, care e bucuria sufletelor lor.

Dăm mai sus chipul luat cu prilejul sfîntirii, cu însufleții ostași și cu preoții între ei, cu

Steagul Oastei între praporii sfintei biserici.

Preotul dela dreapta e părintele Lărgheanu de aici, cel dela stânga e părintele Andrei. La spatele lor, înănd steagul, e Mihai Popovici, zelosul secretar al Oastei.

Dee-le Dumnezeu mulți ani bucurie, de tot ce vor lucra pentru mărire lui Dumnezeu și întărirea bunei credințe.

Vestitor.

„Mai lângă Domnul meu, mai lângă el“...

S'a înștiințat ca hotărîți a se apropia tot mai mult de Domnul, în apropierea căruia viețuind, omul simte cum învinge toate grijile, cum cad de pe trupul lui toate greutățile și fuge dela el întristarea, iar când se ține de el, o sufere cu mulțamire... lată cu ce cuvinte cuminți și calde își înștiințează noii frați întrarea în Oaste, pășirea lor »mai lângă Domnul«...

Bertea, Vârbilău (j. Prahova).

Cucerinice părinte! — Deschidem și noi ușa inimii noastre, ca să între Mântuitorul în ea, căci de mult a tot bătut la ușă, ca să ne sculăm din somnul rătăciri și păcaturii... Desbrăcăm haina cea veche și îmbrăcăm haina luminii, înscriindu-ne în Oastea lui Iisus.

Ioan Preda din Vârbilău și Lupu Paraschiv din Bertea.

*

In noaptea de 29 spre 30 Nov. am avut un vis, că eram în ultiță, în fața jocului, culcat jos și privind jocul, când iaca un ostaș al Domnului se apropie de mine și mă atinse ca o nuelușă, zicându-mi: Ridică-te Gheorghe și hai cu noi, că tu de ostaș Domnului ești bun! Si au venit și alți ostași. Dar a venit și un om al ispitei care cerca să-i amăgească să bee spirit, dar ostașii făcându-se că beau, îl vărsau în sîn și nu-l beau, nici tutunul lor nu-l primeau. Si când ispititorul întreba, de ce n'ai beut, creștine? De ce l'ai vărsat pe de lături? aceștia răspundea: Așa e legea noastră, pe care n'ai tu putere să o strici...

Si alte lucruri frumoase am văzut cu sufletul, cari aşa mi-au plăcut, că dimineața am rupt luleaua (pipa), iar tutunul l'am aruncat în foc, și vin cu plină inimă să mă înscrui și eu în sirul bunilor ostași.

George Fiordean, Bărboși (j. Turda).

*

Auzind noi multe vorbe bune despre Oastea Domnului, am călătorit într'o Dumineacă la Lugoj, unde am cercetat școala Duminecală și pe surorile din Oaste, și văzând ce lucru frumos săvârșesc acolo, ne-am hotărât a ne alătura acestor surori, ajutând lucrul Domnului și acum am început să aduna și aici în Dumineci și sărbători, și avem nădejde în Dumnezeu că vom întări și în satul nostru poronirea cea atât de plăcută Domnului.

Elena Orășan și Elena Mateica, din Mătnicul-mare (j. Severin).

*

Cetind de 2 ani »Lumina Satelor« și apoi foaia »Oastea Domnului« și cărți tipărite acolo, m'am hotărât și eu cu casa mea, a părăsi cărarea rătăciri pe care nici nu bagam de seamă că umblăm. Azi privind înapoi, îmi pare că am fost fratele Fiului rătăcit și am fost argat la porcii diavolului, pe cari îi pășteam prin mocările păcatelor. Acum mă întorc spre bunul meu Părinte, și vin în fața lui fără haină, căci haina mi-au rupt spinii păcatelor. Ci bunul părinte îmbrăca-mă-vă în haina duhovni-

cească cea curată și mă va primi ca să fiu sluga lui cea ascultătoare, în veci, amin.

Th. Cazacu și Catrina Th. Cazacu și fiul lor Constantin, din Stănești (com. Magirești, j. Bacău).

*

Subscrișii, lăpădând pe omul vechiu și pătat de păcate, dorim a fi: o făptură nouă, îndreptată cu totul cu față spre Domnul, slujindu-i lui cu umilință. Vă rugăm a ne scrie în Oastea bună a Lui.

Jipa D. Tudor și soția Stana, Gh. Ion, — din Gura Nișcov (j. Buzău).

*

lar, printre alții mulți, pe cari îi vom tipări pe rând, — s'a mai înscris următorii, însoțind înștiințarea lor de cuvinte bune, simțite, sau de versuri închinante Domnului, — pe cari, din lipsa de loc, nu le putem da aci pe toate. Fie lăudați pentru hotărârea și râvna lor. Cuvintele bune în care și-au pus sufletul lor, le-a auzit Domnul! lată cine și de unde sunt:

Din Cațcău (j. Someș): Florica Greblea, Grigore Greblea, Nastasie Greblea, Dumitru Boldur, Iuliana Cozma, Iese Gavriș.

Din Lunca Bradului (j. Murăș): Soția lui Man Niculae (ostaș), Panga Ioan și soția, Costea Iosif și soția, Buta Petrea.

Din Sălătruc-Chinești (j. Someș): Cristea Gavrilă, Rampaciș Victor, Dobos Nicolae, Dobos Gavrilă, Dobos Vasile.

Din Chinești (j. Someș): Botca Susana, Lador Susana, Frenț Susana, Sfemeș Dominica, Bâl Maria, Bâl Dochia, Sagmar Ana.

Vuietul popoarelor.

Vai! ce vuiet de popoare multe, cari urlă cum urlă marea! Ce zarvă de neamuri, cari mugesc cum mugesc niște ape puternice.

„Neamurile mugesc cum mugesc apele mării”...
(Isaia c. 17 v. 12—13).

Trăim vremuri grozave, cu crize și frământări grele, nemaiponenite. Lumea întreagă e plină de fel de fel de greutăți.

S'a făcut socoata, spre pildă, că în toată lumea sunt peste 20 milioane șomeri (muncitorii fără lucru, dintre cari 7 milioane îi are America cea bogată). O nemai pomenită criză (strâmtoreare, lipsă) în economie, în industrie (fabrici și meserii), finanțiară (de bani), agricolă (în plugărie), bântuie azi în toată lumea. La asta se mai adaugă și ura dintre neamuri și popoare!

Învățății caută mereu să afle pricina și leacul acestor crize. Râuri de cerneală au curs și curg din penele celor ce-și bat capul cu aceste frământări și strâmtorări strivitoare ale vremurilor noastre. Dar pricina lor e și a se căuta în altă parte. Ea trebuie căutată în Biblie. În Biblie se află puse toate frământările zilelor noastre. Trăim vremuri biblice, pe cari Biblia ni-le arată cu degetul. Ce potrivit sunt puse vremurile noastre spre pildă la prorocul Isaia c. 17: »Vai! ce vuiet de popoare multe, cari urlă cum urlă marea! Ce zarvă de neamuri cari mugesc cum mugesc niște ape puternice. Neamurile mugesc cum mugesc apele mării».

Cu adevărat neamurile vivesc ca o mare înfuriață.

Lumea întreagă viesește de mulțimea crizelor, greutăților și a — zavistiei dintre popoare!

Biblia spune că la sfârșitul veacurilor vor fi vremuri de stricăciuni sufletești și răutăți și greutăți de cari n'au fost dela începutul lumii. Numărul celor credincioși va scădea foarte. Această cumpărită decădere sufletească, va fi însoțită de vremuri grele, de urgi și arătări cerești, de cari n'au fost dela începutul lumii. Însă oamenii vor stăru în răutățile lor.

A spus însuși Isus Mântuitorul acest lucru. Când ucenicii l-au întrebăt care va fi sfârșitul veacurilor? Domnul a răspuns:

»Băgați de seamă să nu vă amăgească cineva. Veți auzi de războie și vești de războie... Un neam se va scula împotriva altui neam, și o împăratie împotriva altrei împăratii; și pe alocurea vor fi cutremure de pământ, foamete și ciumi. Dar toate aceste nu vor fi decât începutul durerilor. Atunci vă vor da să fiți chinuți și vă vor omorâ pe voi și veți fi urăti de toate neamurile pentru numele meu.

»Și din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci (Matei 24).

»Și va da frate pe frate la moarte și tată pe fiu, și se vor scula fiili asupra părintilor și îi vor omorâ pre ei... că va fi în zilele acelea un năcaz aşa de mare, cum n'a fost dela începutul lumii până azi și cum nu va fi vre-o dată« (Marcu 13, 12, 19).

Noi am intrat în această profecie a Mântuitorului.

Războiul l-am avut... »vești de războie« avem destule... cutremure mai multe ca ori-când... strâmtorări destule... năcazuri din belșug... greutăți mai mari ca ori-când... dragoste dintr-o oameni s'a răcit de tot... fărădelegile vise pe tot locul... cu adevărat par că am intrat în profecia Mântuitorului.

Un învățăț creștin spune că am ajuns la jumătatea capitolului 24 dela Mateiu. Trăim în jumătatea dela Mateiu cap 24.

Cu adevărat trăim vremuri biblice. Vremile noastre sunt o strigare să ne smulgem din brațele răutăților și ale păcatelor. Vremile noastre sunt strigarea

ce răsună în noaptea din pilda celor 10 fecioare: »lată mirele vine«, — și ele n'aveau oleiu în candelete lor, ca să-l primească pe El luminat...

Oamenii așteaptă ușurarea vremilor, dar ușurarea nu va veni până nu ne vom întoarce la Dumnezeu.

Vuiesc popoarele ca o mare înfuriață, pentru că nu caută pe Cel ce a liniștit furtuna din marea Tiberiadei, pe Cel ce singur poate liniști furtuna din marea vieții popoarelor de azi: pe Iisus Mântuitorul...

I. T.

R A P O A R T E

despre lucrările și adunările Oastei Domnului.

Grupul București

(Raportul Nr. 43).

Cultul Maicei Domnului. In desbaterea Grupului București al Oastei.

Adunarea are în mijlocul ei pe Părintele ostaș al Domnului Toma Chiricuță și pe Părintele Teofil, vrednicul conducător al Asociației »Patriarhul Miron«. — Se cântă, în picioare, »Cu noi este Dumnezeu« și se face rugăciunea de binecuvântare.

Fratele Opreșan, folosind prilejul apropierei celui mai mare fapt dintre căte a cunoscut pământul: venirea în lume a lui Dumnezeu-Omul, a socotit potrivit să vorbească despre Femeia pământescă prin care a coborât în lume cel mai mare dar al lui Dumnezeu.

Si fiindcă la noi cultul (închinarea) Alesei lui Dumnezeu, pe care profetul David o numește »împărateasă« (Ps. 45, 9), este cu totul departe de ceea-ce trebuie să fie, purtătorul nostru de cuvânt a ținut, ca, în lumina Scripturii, să arate întâi și întâi greșala celor ce iau în desert acest cult, această închinare a noastră.

De obicei cei cari nu țin mult seamă de Mama lui Iisus Domnul, ori o hulesc, sunt cei cari cred că prin asta aduc închinare mai curată — Domnului! Că numai lui Iisus Domnul, trebuie adusă toată închinarea, nu și altcuiva. Ei cred că Iisus este un »juvaer« (piatră scumpă) de mare preț care a trebuit să stea într-o »cutie« oarecare. Luându-se spre folosință juvaerul, ce preț mai are cutia? lată ce asemănare găsește unii credincioși din afara Bisericii, pentru Maica Domnului! Ei o socotesc deci o »femeie« din lume. Pe aceea, pe care Duhul sfânt a adumbrat-o, pe cea »binecuvântată între femei«, pe cea »fericită« de neamurile pământului și de îngerii lui Dumnezeu, ei o socot un vas de lut de rînd. Oare pentru un plan atât de minunat, ca acela al mântuirii noastre prin femeia ce va zdobi capul șarpei, să nu-și fi ales Dumnezeu un vas de frumusețe sufletească neînțrecută?

Astfel de oameni prihănesc până și înțelegerea cea înaltă

a »Maicii prea curate — pururea fecioară«. Deschidă ei Scripturile cu băgare de seamă și vadă înțelesul »ușei închinate« prin care a intrat Domnul la Apostoli după înviere (Ioan 20, 19—27); a »ușii închinate« a temniței din care a scos Ingerul pe Petru (Faptele Apostolilor); a mormântului nestricat din care a ieșit Mântuitorul (Matei 28, 1—10); a ușei închinate de care vorbește Iezuchil (44, 1—3) »căci Domnul a trecut prin ea«, — și vor vedea greșita lor gândire. Cum trece raza soarelui printr-un geam, luminând și încălzind, fără a aduce vr'o stricăciune fizică geamului, așadar a fost rânduită de sus nașterea lui Iisus. Învierea Lui fără stricarea peceștilor mormântului, este chiar mărturisirea cea mai grăitoare pentru minunea ce însoțește lăudarea Mântuitorului și trecerea Lui, prin lume peste tot locul.

Fără stricarea peceștilor a înviat din mormânt, fără stricarea peceștilor fecioriei, a venit pe pământ. — Unii se încurcă în judecarea lucrurilor, pornind dela cuvintele evang. Matei despre »mama și frații lui Hristos«. Dar cu vînțul »frații«, pe care îl găsim în carteza sfântă în zece înțelesuri, nu numai în unul, nu trebuie luat înădăta ca frate trupesc. Au la picioarele crucii nu lasă Iisus pe Ioan evangelistul spunând mamei sale: lată fiul tău, și lui: lată mama ta! Înfățișându-l aşadar ca »frate« al Său, fără ca totuși să ai drept a înțelege această frăție ca după trup? Pentru a pricepe această taină și minune, îi trebuie creștinului credință, pe care cel ce n'o are, se va rătaci în cercetări și răstălmăciri.

Dar potrivnicii cultului Mai- cei Domnului nu află la locul ei închinarea bisericii care cântă: »Prea sfântă Născătoare de Dumnezeu, măntuește-ne pe noi«. Măntuirea, se știe, este lucrarea Fiului pe Golgota. Deci cuvântul măntuire nu mai poate sta pe lângă alt nume, spun acești oameni. Oare așa-i? Poftim și vedeți la 1 Timotei 2, 15 »Femeia va fi măntuită prin naștere de prunci«, deci vedem că Scriptura pune la încercare dârzenia necrezătorilor.

Firește că Iisus e centrul.

Nămai prin El e mântuire. Dar de ce supărare când e vorba de Maica Domnului? Au nu »sângele lui Iisus curăță de ori ce păcat«? Si săngele acesta de unde îl avea El?

Nimeni nu va spune că opera mântuirii s'a făcut aiurea decât pe Golgota. Dar că pentru a o primi, este nevoie de un ajutor, cine tăgăduște?

În acest înțeles vorbește Pavel Apostolul. Si tot în acest fel grăește Biserica.

Dar dacă acești mai »cinstitori« ai lui Iisus sunt rătăciți, n'avem în schimb, prea bune cuvinte nici pentru cei cari spun că au cultul (închinarea) Maicei Domnului. Pentru că, aşa cum îl au, este prea adesea departe de ceea-ce ne povătușește Scriptura. Citiți *cântarea Mariei* din Evangheliea dela Luca! Si vedeți ce departe suntem noi de minunata pildă ce ne dă Maica Domnului! Sufletul Ei »preamărește pe Domnul«. Pe Domnul cel »Sfânt«, cel »puternic«, cel »îndurător«.

Să ne gândim dacă facem și noi la fel? Si dacă nu, iubim oare cu adevărat pe Aceea care e Maica Domnului? Dar mai ascultați glasul imnului Ei »Mi se bucură duhul în Dumnezeu, Mântuitorul Meu«. Ce telegramă cerească trimisă sufletelor noastre! Si noi nu știm s-o cetim și primim.

La nunta de la Cana, Maica Domnului, grăește tuturor oamenilor din toate vremurile: »Să faceți ori ce vă va zice El«. Ei, bine, dacă am avea adevăratul cult al Maicei sfinte, am urma cuvintele acestea de lumină, toată viața noastră. Ea însăși a fost smerită, ascultătoare (Luca 2, 19; 1, 38).

Da, Maica Domnului trebuie cinstită și închinată în chip deosebit. Ea ne ajută cu rugăciunile Ei. O probă e aceea dela nunta din Galileia când, la ruga Ei, Fiul a prefăcut apa în vin. Deci și cu ajutorul Ei se preface apa comună a vieții în prejul cel scump al vinului! Luați aminte, voi toți care credeti că n'aveți nevoie de ruga Ei...

Apoi Fratele Oprișan împărtășește adunării fapte de ajutorință și de arătare a Maicei Domnului, celor ce o iubesc.

Părinții Toma Chiricuță și Teofil, precum și fratele Lascarov-Moldovanu au adus mărturii de preț întru zidirea noastră sufletească, în legătură cu subiectul predicei. Cuvintele vorbitorilor au mers la inimă, ca și rugăciunea de încheiere a Părintelui Chiricuță.

Să cântat »Veniți, Veniți« și s'au făcut interesante comunicări.

Ostașii au fost, potrivit programului, într'una din seri, la adunarea Părintelui Serpoianu unul dintre cei mai minunați lucrători în viața Domnului. A grăit »rănind sufletele« pentru Domnul.

Rare ori se poate auzi cuvânt care să meargă mai adânc și mai cu folos. A grăit, din partea oastei, fr. Oprișan

despre adevărata legătură cu Iisus. S'au cântat cântece creștine înălțătoare. Biserica avea aproape o mie de suflete sub ploaia rugăciunii și a Cuvântului lui Dumnezeu.

Secretariatul Oastei.

Din Berecuța (j. Timiș).

Clipe ce nu se pot uita nici prilejuit Domnul nouă în Berecuța la 30 Noembrie tr.

Încă de dimineață a venit la noi cucernicul părinte Petru Bohariu din Șoșdea și îndată au sosit și frații ostași din Gaiul-mic și alții creștini din Birda și Opatița, dornici de învățături sfinte.

S'a slujit sf. liturghie de părintele Zaharie George din Berecuța, însotit de părintele P. Bohariu. Răspunsurile le-a dat corul școlarilor sub conducerea zelosului învățător ostaș Pavel Rămneanu. Părintele Petru a rostit o cuvântare plină de învățături creștenești. Oameni din comunitatea erau la biserică mulți, ba a venit și un predicator pentecostalist Gașpar Vasile, din Oravița, cu 1-2 ortaci din Mănăstirea.

După sf. liturghie acest agent al istoriei a așteptat înaintea bisericii pe preoții noștri și întocmai ca fariseii de pe vremuri, voia cu vicleșug să-i prindă în cuvânt. Ci părintele Bohariu, spre mare placere a credincioșilor, timp de 2 ore a spulberat și înfrânt încredințările lui, arătându-i căt e de rătăcit.

Atunci predicatorul, — deși preotul l-a îndemnat să mai rămână — s'a depărtat, vădit supărat că aci n'a avut seceriș.

După masă la orele 3, s'a început în școală o frumoasă petrecere sufletească. S'au cântat cântări și s'au spus poezii de cuprins religios, de către școlarii pregătiți de d. Învățător, care însuși e un brav ostaș ce luptă pentru trezirea celor ce au »stîns duhul«... La reușita serbării au ajutat mult frații ostași din Gaiul mic. — Spre seara s'a sfârșit duhovniceasca petrecere, bucurând întru Domnul pe cei ce o au ascultat.

Unul de față.

Din Vânători (j. Teleorman).

La 14 Octombrie a. tr. a avut loc în com. Vânători o măreață serbare cu program. Ostași și ostașe din Vânători, Lissa și Viișoara au luat parte la Sf. Liturghie. Apostolul l-a cedat Conducătorul frate Florea Călin, dând și răspunsurile la strană cu cântăreții. După sf. slujbă s'a cântat: »Cele 10 fețioare«, apoi cu steagul în frunte am mers cântând: »O ce valuri de îndurare« până la casa Fr. Călin unde am luat masă bună fără beuturi spirituoase numai cu apă curată de isvor. După masă iarăș cu steagul în frunte, am mers cântând. »Ce bine e când frații cu dulce se unesc« până la școală unde a avut loc serbare. După cântarea de deschidere a luat cuvântul părintele paroh arătând cam ce rost ar avea serbare; apoi conducătorul nostru a arătat

bucuria ce avem, că e împlinirea anului dela săfintarea steagului. A urmat programul: Un dialog despre descoperirea credinței de Vasile Căndeal și Marin Albu, s'a declamat poezia »Ne muștră lumea, dragi ostași« de T. Peta. S'a cântat »Iisus ne cheamă«, apoi o piesă de 4 ostași (Fl. Călin, Gheorghe Fl. Călin, Marin Tânăr și Secret.) despre »Tutun«. S'a declamat iarăș poezii, având în mijlocul nostru pe părintele Costică Nițescu, din Aloge, care a luat și Sf. Sa cuvântul, arătând ce fericit e de când are și în parohia d-sale »Oaste... De atunci se simte mai aproape de Iisus, deaceea și încurajează, pe orice creștin să fie un ostaș luptător în marea luptă cu comandanțul păcatului, Belzebul (Domnul dracilor) și cu sectele ce s'au ivit spre a strica sfânta noastră biserică. Inchiderea s'a făcut cu poezia »Haideți frați într'o unire« potrivindu-se bine și cu Cuvintele Pă. Nițescu.

Secretariatul.

Din Hida (j. Cluj).

Cu multă voie bună a așteptat poporul de aici ziua de 19 Oct. tr. la sărbarea sufletească a ostașilor. Au venit frații din Chendea și din Ra-

chiș (aceasta din jud. Sălaj), luând parte la sf. liturgie, iar după masă în Școală, unde abia a încăput poporul. A venit între ostași și dl preot Iuliu Chifa și dl inv. dir. V. Nosa. Părintele a salutat cu drag pe oaspeții veniți ca să înlăte sărbarea oastei de aci. — S'a cântat »Impărate Cereș«, »Tatăl Nostru«, apoi fratele Ioan Bărlean (Rachiș) a arătat scopul frumos al Oastei, care se înarmează cu armele credinței, lăpădându-se de sudalme, de beutură și de multe reale. S'a declamat poezii religioase; fratele Octav Pintea a vorbit despre închinarea Crucii și a Icoanelor; Moldovan Trifon și Veronica au spus plăcute declamări, apoi I. Bărleanu a încheiat, mulțumind tuturor pentru tot ce au făcut spre binele Oastei.

Secretarul.

Din Plugari (j. Iași).

Noi ostașii din com. Plugari, am ajuns a fi în număr de 80 și mișcarea merge bine. Tot mai mulți se încrezădează de folosul ei și primesc cuvântul propoveduit. Avem nădejde a vă putea trimite și tiri tot mai bune și de aici. I. Cr.

Lupte în America cu rătăciții.

Dearborn, Mich. Nov. 1930.

Cinstiți Părinți! Cetim cu placere despre luptele ce se duc și acasă la noi cu înșelătorii credințelor. Aici în America, fiind dată libertate fără nici o îngădare ori cărei propoveduri, — au răsărit credințele noi ca ciupercile. Una din alta, una peste alta. S'a ivit un »proroc« și a spus una; altul pizmuindu-l, a mai adaus o codiță la noua »credință« și haid să-si găsească credințioși. Au stricat de cap și pe unii Români de-a noștri.

Eu iubindu-mi legea străbună, nu odată i-am luat și-i iau de guler. Indeosebi a prins unul Russel, cu vorbele lui înșelătoare. Cei ce îl urmează se zic »Russaliști«, aşa precum văd că sunt pe-acasă »Studenți în biblie«. Aceștia profesesc mereu căte bazaconii toate, și prostii și slab credințioșii se uită în gura lor, ca la lucru mare. Așa prorociseră că în 1918 va fi sfârșitul lumii, — și dacă n'a fost, nu se rușinează, o dau nainte cu altele și altele, numai să se știe că-s »proroci«. Pe 1925 prorociseră că se coboară de nou pe pământ Domnul Hristos și înființează raiul aci jos... Si pe ei, pe »Russaliști« îi va răsplăti Domnul pentru credința lor, punându-i mai mari peste popoare... Iaca la ce »raiul« am ajuns, și aiurea și aici. Ei spun că tot va veni, dar au greșit ei un pic cu matematica!...

Si se găsesc oameni săraci cu duhul, printre ei și Români, cari tot se țin de câlcăiul lor și-le fac traiul bun, umplându-le buzunarele cu ajutoarele ce le dau...

Pe acești sectanți eu i-am chemat de multe ori la desbatere publică (în fața mulțimii) și ne-am dat termin: Tu spune-ți ale tale 2 ciasuri, apoi mi-o spune eu ale mele 2 ciasuri. Si le-am vorbit cu dovezii din Biblie și am arătat felul lor rătăcit de tâlcuire, și ascultătorii îmi dădeau dreptate. Dar în alte adunări unde nu-i nimenea să le răstoarne răsuciturile, — lumea rămâne zăpătită. Unii din ei vreau să placă ascultătorilor spunând că ei nu află în biblie raiu și iad, și aşa nici nu este. Firește, se bucură toți cei cari ar dori să nu fie, ca să nu aibă ce-i înghiți pentru răutățile lor. Atunci unde ar mai fi dreptatea judecății celei mari, care n-ar aștepta cu nici o pedeapsă pe cei ce au trăit aici numai în cele mai grozave răutăți, furând, ucigând, pângăind totul? Si altele și altele, multe și proaste.

Cu aşa scrinții avem pe aici și ne luptă cei ce ne simțim chemați a apăra buna credință a sfintei noastre biserici, ca ostași de bunăvoie ai Domnului.

Dumitru Iridon.

In Oaste au mai intrat.

Din Piatra (j. Neamț): Dumitru Gheorghiu, Dumitru Juncu și soția Maria cu fiica Rodica, Grigore Moroșanu și soția Maria, Martin Nunvăiler și soția Elena cu copiii Maria și Ioan, Gh. Crețu și soția Ecaterina, Ana Bodescu, Ana Ripicicu.

Din Bodești (j. Vâlcea): Gh. C. Rizan.

Din Policiori (j. Buzău): Ion I. Târcovu.

Foaia Interesantă

Magazin de cunoștințe. — Pentru petrecere și învățătură.

Adaos ilustrat la »LUMINA SATELOR«
contopită cu »Libertatea«.

Intocmită de: Pr. IOAN MOTĂ

Abonament: 80 L. pe an, 40 L. pe 1/2 an.
Trimise mai multe în »Lumina Satelor«,
numai 50 Lei pe an una.

Ulciorul norocos...

*Arătăm aci chipul
ulciorului care va ră-
mânea istoric, pus în
vre-un Muzeu, ca adu-
cere aminte de întoar-
cerea Regelui Carol II
în țară. Când aeropla-
nul i s-a lăsat jos în
Vadul Crișului (județul
Bihor), țăranga română
Maria Mudura, care
chiar venea dela izvor
cu apă rece, din acest
ulcior a dat Prințului
călător — azi Regele
nostru, — să bee cea
dintâi apă pe pământul
iubit al țării sale.*

Mai dă Dumnezeu și oameni buni.

O gazetă franceză povestește două întâmplări, vrednice și cunoscute. Iaca una:

La o masă într'un restaurant, un tinăr scriitor de poezii, care de multe ori e cu mintea mai mult în lumea lui de vișări frumoase, decât în cea trăită aievea, — mâncase binișor, fără să-și dee samă de aceea, că pungulița n'o să-i ajungă să copere pe cât să-ă întins cu alesul pe lista de mâncare. Dar, se gândeau, sunt cunoscut acum aci, mă va mai aștepta o zi până i-o putea plăti... De unde nu, — nici el nu știa ce o să facă, dacă a trecut peste baerele pungii sale!

Intr'aceea vede pe un străin dela o masă vecină, că se ridică să plece, și și-a uitat pe scaunul de lângă el portmoneul (punga), care nu se părea goală, ci chiar bine umflată. Tinărul repede puse mâna pe punga străinului și fuga după el, că chiar ieșea pe ușă. I-o arătă și i-o dădu. Acela se bucură foarte de această faptă, și dete tinărului 2000 de franci. El se întoarse voios la masa sa, mulțumind lui D-zeu de norocul ce i-a trimis în cale, că acum avea de prânzit pe 2 luni de zile ori mai mult. Dumnezeu a răsplătit gândul lui curat și sufletul lui bun.

Din acest prilej gazeta franceză își aduce aminte de o altă întâmplare de acest fel, petrecută tot în Paris: Un inginer ce nu-și găsea loc și slujbă, nainte cu câțiva ani, pribegind îngândurat pe uliți,

vede că unui domn ce mergea înaintea lui îi cade ceva din haină. Ajuns la acel loc, vede că e portmoneul (punga) aceluui domn, pe care el o ridică și grăbind în urma lui, i-o dete. Acela se bucură foarte, căci afară de bani, avea în portmoneu și hârtii foarte prețioase pentru el. Intrebă pe străinul ce i-a adus-o, cine e?, acela își spuse numele și că cine e. Domnul îl rugă să primească, ca răspălată, o sumă de bani, — iar peste puțină vreme primi o scrisoare prin care era rugat să treacă pe la el, pe la cel cu portmoneul perdut. Se duse. Ii arătă inginerului toată marea sa fabrică, și azi — inginerul e tovarășul, părțașul, străinului aceluia, în fabrică. L'a văzut om aşa de omenie, și l'a luat părțaș. Dumnezeu l-a condus în acele zile ale lipsei prin care trecea, să găsească acel portmoneu, care era — Norocul lui, căzut în calea lui...

VORBE CU TÂLC.

„Apa sfredelește stâncă“, — spune zicătoarea, — dar Milioanele de lacrămi curg, de veacuri, în zadar, Ne putând muia o stâncă: inima de cămătar!

Răutatea e un vierme care roade 'n adevăr
Inima celui ce-o are, — ca și viermele din măr...
Deci, cum mărul ros de vierme cade singur jos din pom, —
Tot aşa, din slava lumii, cade și hainul om!

VASILE MILITARU.

Uimitoarele înaintări ale radiofoniei în 32 de ani.

— Dela ce au început și la ce au ajuns. —

Un ziar englez arată de când și dela ce a început »radiofonia«, adică descoperirea de uriașă înșănătate, de a putea vorbi la ori-ce depărtări, fără a avea vre-o legătură văzută, un fir de sârmă, ca la telegraful și telefonul de azi, ci numai aşa cu ajutorul undelor aerului, care să ducă pe valurile lui nevăzute luntruța la fel nevăzută și ca fulgerul de repede, a sunetului!... Iaca de unde a pornit această minune a vremurilor noastre, și cum s'a desvoltat:

La 1899, acum 32 de ani, s'a trimis cea dintâi telegramă fără fir, dela Vinereux la Foreland, adică dela un țărm la celalalt al gătelui de mare »Canalul Mânciei« ce desparte Franța de Anglia. A fost aceasta o minune a acelei vremi! Până aci se telegrafia peste mare numai cu ajutorul »cablului« (a funiei de sârmă) aşezată pe fundul mării dela un țărm la altul. Acum să dai telegrama fără mijlocirea cablului, numai aşa prin aer, peste mare, — fu lucru de mirat.

De aci încolo ochii și creierii învățătilor erau întări asupra acestei descoperiri, ca să vadă, ce mai poate ieși din ea?

In Martie a aceluiasi an 1899, învățății cercetători deteră lumii de știre, că aceste trimeriteri de telegramă fără fir, cu ajutorul numai ale undelor electrice din aer, nu sufăr nici o împedecare de starea vremii! Poate fi cald, poate fi rece, poate fi timp liniștit sau furtonă turbată, — telegrama electrică, sau »radiograma«, se duce înainte nestânjenită de loc! — Altă bucurie!

Tot în acel an lumea află cu placere, că vapoarele în mers pe largul mărilor, își pot trimite știri unul altuia, — și se pot vesti când sunt în ceva

primejdie și își cer ajutor! Ce lucru mare! acesta! Pe vremuri o corabie sau un vapor lovit de o nenorocire, trăgea cu tunul, ca doară-doară aude o altă corabie ce ar fi prin acele părți. Că ea știe că tunul e semn de nenorocire, și să-i meargă în ajutor. Acum te pui la masa de telegrafiat, pui în mișcare mașinuță cutare și ea vorbește cu ori-câte vapoare s-ar afla pe mare, la ori-ce depărtări, și le spui tot ce vrei: Că ești în primejdie și te afli pe punctul cutare sau cutare în largul mării, — și altele. Si ele își răspund că au auzit năcazul tău și că vin, de unde vin, pe când își pot soși în ajutor?... Mare înaintare!

— Peste 3 ani, în 1902, Regele Angliei trimite o vestire regală Guvernatorului Canadei (țară în America de Nord, ținându-se de Regatul Angliei), și primește îndată răspunsul, tot aşa prin »radio« (telegrafia fără fir). Atunci regele spuse, că, cu adevărat aceasta e, »cea mai mareajă descooperire a vremilor de azi«...

— La 1903, poșta engleză primește cea dintâi telegramă pe cari să o trimiță vapoarelor ce se află în mers peste mări!

— La 1908 poliția engleză, scăpând din mână pe un criminal, Dr. Crippen, care își omorîse soția și-i luase banii, ca să meargă cu o iubită a lui la Canada, — a dat descrierea criminalului prin radio — vapoarelor din drumul spre America. Si ucigașul a fost recunoscut pe vaporul »Laurenție«. Acesta dete de știre că criminalul e pe el. Fu vestită apoi poliția din Quebec, unde avea să ajungă vaporul, și când acela ajunse, poliția de-acolo, atât de depărtată și străină, — puse mână pe Doctorul ucigaș, de par că l-ar fi tot văzut și cunoscut! Toată înțelegerea se făcuse între poliția urmăritoare de pe coastele engleze, cu cele al Americii, prin radiofonie, în vreme ce vaporul era încă în largul mării.

— Veni războiul cel mare. Radiofonia se folosi cu mult folos. Dela Petrograd, din capul de miază-noapte al Rusiei, se dădeau telegramă vaselor de pe Marea Neagră...

— Astăzi automobilele de cari se slujește poliția, sunt înzestrate cu aparate (mașinării) de radiofonie, de vorbesc între ele fără să se vadă și se înțeleg în următoarea cutări

răufăcător. Zboară telegramele și pe lângă urechile lui, fără să le simtă, și de-odată numai se trezește — prins de urechi!

— S'a întâmplat că un călător pe un vapor s'a îmbolnăvit și nu era doctor la îndemâna. Cei de pe vapor și-au spus năcazul orașului de unde au plecat. Acela a chemat un doctor. Acesta a dat toate în-drumările celor de pe vapor cum să »opereze« (să taie și lecuiască) partea bolnavă a celui în suferință! — Si oameni fără știință medicală, au făcut pe doctorii, și au scăpat dela perire pe soțul călător îmbolnăvit...

— Pe un vapor a murit căpitanul în largul mării. Neavând un preot să-i slujească prohodul, vaporul a cerut în-trevenirea altui vapor. Si îndată vaporul »Prezident« care se afla la depărtare de 240 mile pe apă, — a trimis prin radio toată slujba înmormântării: un inginer, prețin al răposatului, a repetat toate rugăciunile ce se spun la capul mortului, iar aparatul de radio a cântat cântările trimise de pe celalalt vapor, — și nenorocitul căpitan a avut îngropăciune creștinăscă, făcută de frați credincioși ai săi, deși nu a avut un preot aproape... Apoi a fost slobozit în recele mormânt de valuri...

— Londra și-a stabilit aşa legături de adreptul cu Australia, încât de pe laturea asta a globului pe cealaltă, se poate azi vorbi ca dela vecin la vecin. Într-o zi o doamnă din Londra aflată, că fiul ei, care se găsea în Sydney (Australia) e greu bolnav. Dar par că mai rău decât boala trupească, îl rodea boala sufletească, dorul grozav cel ardea după casa părintească și iubita sa mamă!... Ei, bine, înștiințată despre asta de Doctor, mama lui se puse în legătură prin radiofonie cu fiul său și-așa de frumos îl măngăie și îl încuragiă, încât acela, recâștigându-și linștea sufletească, se făcu bine! A fost smuls din gura morții, pe cealaltă latură a pământului, cu ajutorul minunării descooperiri ce se numește »radiofonie«.

Și alte multe-multe minuni face astăzi telegrafia fără fir. Ba îți trimite și fotografie, încât cel cu care vorbești, îți vede și fața, — după timp de abia 32 de ani.

Cenușile vechi, ca și pertile vechi — au graiu...

Despre America se scriu și se credea până în zilele noastre, că pe pământul ei n'au trăit oameni, decât cam de 1500 de ani nainte de Hristos. — Așa spunea istoria popoarelor găsite pe aceste locuri la descooperirea Americii de către Europeani.

Dar de curând, o ceată de cercetători învățăți, cari scor monesc mereu și mereu prin felurite puncte ale Americii, să vadă de n'or da de nume de orașe sau rămășițe de cetăți și întărituri sau de locuri înțe omenești, coperite cu vre-

mea de pământ, — au dat peste o peșteră, în care făcând ceva săpături au dat de o cenușă, despre care ei spun, că e cenușă de focuri făcute pe acel loc, de oameni, și anume de oameni cari au trăit nainte de asta cu 20—30.000 de ani!

Această descoperire i-a bucurat pe învățăți foarte mult, căci acea cenușă are pentru ei graiu, ca și vechile petri cu scrisori uitate pe ele sau ca unelte ciudate, de piatră sau de lemn ce găsesc pe aiurea tot așa prin peșteri, și după cari ei știu spune ce fel de oameni, cât de mari, cât de mici, cât de învățăți sau cât de neajutorați, au fost cei ce le-au folosit?...

Despre cenușă asta spun, că ea le e o carte de istorie de mare preț, arătându-le lor, că pe pământul Americii au trăit oameni cu mult mai nainte de cum se credea până acum. Că s'a mai găsit ea cenușă de acest fel în alte părți de ale globului, și s'a dovedit vechimea ei mare în legătură cu unelte și vase stră-străvechi, și ei cunosc că și asta e de pe acele vremi!...

Zeul Căminului...

In lumea veche, pagână, ba și azi la unele popoare pagâne, închinătoare la mulți zei, — printre mulții Zei în cari acele popoare cred, e și Zeul Căminului, al vîtrei, al familiei... De acela sunt învățăți copiii de mici să știe frică, să-i asculte, că de unde nu, apoi nu cu jordița, dar cu sabia lui de lemn, le tăie limba... El asigură peste tot în casă pacea.

Așa se spune copiilor cu vorba. Iar în unele case Zeul e pus ca icoană în casă, ca să-l și vadă copiii și să-și aducă aminte de el. Iaca aci chipul unei astfel de icoane a Zeului Căminului. Ca să poată ținea pacea în bună pace, firește înfățișarea lui e cât de încrențătă...

Mare grijă purtată orbilor.

— In Germania.

Mulți din ei țin scaune de slujbe însemnate.

Se știe că dacă unui om i se stârge prin ceva unul din cele 5 simțiri, apoi altul din cele 4, care îi poate căt de căt ținea locul, se desvoltă foarte tare, încât adeseori îl suplineste chiar bine. De pildă orbului i se desvoltă foarte mult pipăitul și auzul, încât merge cu ajutorul acestora pe drum și știe pe unde e și de ce să se păzasc! Ba i se desvoltă foarte mult și judecata, creerul, mintea, căci ce nu pot vedea cu ochii, se silesc să vadă cât mai curat cu mintea.

Această înșuire a orbilor, e folosită în măsură mare de pildă în Germania. Are și ea mai ales din războiu, mulți

Pisica miloasă, cu puii de găină...

Se povestește că în Bermicomt (în Franță) s'a văzut un lucru rar: O pisică s'a pus paznică la vre-o 10 pușori de găină, părăsiți de cloșca-mamă, la trei zile. Mila a apucat-o pe pisică din curte, pentru bieții pușori, și s'a apucat de paza lor: îi aduna în jurul ei, îi lăsa să se așeze sub blana ei, pe gâtul ei, pe coaste, la căldură, și — ea îi măngăia cu bunătate. Îi ținea apoi în ochi, și dacă unul se depărta, ea îl întorcea bland cu labuța, la frățiorii săi... Că un slugă bun a lor. — Puii așa s'au deprins cu ea, că sar pe ea, când o văd culcată între ei, cum ar sări pe cloșca-mamă și își scot căpșorul pe sub laba ei, cum l'ar scoate de sub aripa mamei...

Stă lumea și se uită mirată la bunătatea acestei pisici. — E drept că sunt și guri rele, cari spun, că — da, da, îi grijește ea și-i ocrotește, că-s prea mici și slabii; îi lasă până or fi mai măricei, să aibă ce îmbuca din ei... Mai știi.

sunt foarte căutați căci au judecată bună și judecătorii încă îi ascultă cu deosebită bunăvoie. Sunt, 3 profesori universitari orbi: unul de teologie la Berlin, altul de filosofie la Breslau și unul de economie politică la Dresda. — Sunt și 14 preoți orbi. Credincioșii îi ascultă cu foarte mare luare amintă, căci văd cum prin ei grăesc ochii sufletului, nu cei trupești. — Sunt și învățători și chiar un profesor de muzică! — Din cei 37.000 de orbi ce are Germania, foarte mulți au învățat o deprindere, o meserie ceva, după care trăesc cinstit, fără a cărși!

Premiu mare pus pe cel mai urât bărbat!

Un ziar din Brazilia, vândând cum se pun premii pe cele mai frumoase femei, și apoi se face atâtă vâlvă în jurul lor, că asta, ba asta e cea mai frumoasă fată din țara cutare (Miss România, Miss Italia, Miss Grecia...) și apoi dintre acestea se alege una ca între ele mai frumoasă, căreia îi zic: »Miss Universum« (frumoasa lumii), — și-a zis: Dar să caut eu ceva mai deosebit ca toate între bărbăți, și anume nu pe cel mai frumos, ci — *pe cel mai urât*. Si se vedem ce ieșe la iveală în legătură cu această alegere?

A pus premiu de un milion de reis (banii țării) pentru cel ce va fi aflat ca — *cel mai urât* între bărbăți. Să se adune pe ținuturi colo și colo și fotograful meșter al ziarului îi va fotografia.

Indată s'au lăsat fotografiat 378 de bărbăți, ca foarte urîți. Dar »juriul« (cercul de judecători, între cari jumătate erau femei de cele mai cu »gust«), au oprit numai 54 de fotografii ca înfățișând bărbăți aievea urîți, — iar despre ceialalți au spus, că n'or fi ei prea frumoși, dar urîți nu pot fi nimitti... Si i-au înălțurat dintre »urîșii« lumii.

Premiul l'a câștigat un — văduv... Adeacă bărbat pentru care s'a găsit o femeie, care să nu-l vadă »urât«, ci să-i poată spune chiar »dragul« meu, deși nu i-a fi zis »frumosul« meu... Toată lumea credea că cel mai urât bărbat vă fi negreșit un burlac pe care n'a vrut să-l ieșe nici mama pădurii de bărbat. Si nu-i aşa. Si-a găsit și el o soață între femei.

Cercetându-se despre ceialalți urîți, s'a aflat, că cei mai mulți fuseseră ori erau însurăți, și numai cei mai puțini au rămas burlaci pe toată viață.

Dovadă că la bărbăți nu se căută atât de mult frumuseță, că mai ales alte însușiri, ca deșteptăciunea, hărcia și altele.

Dar, de socotim bine — și la femei fac mai bine cei ce acele însușiri le caută, decât frumuseță...